

οωση ανάγνωστών μας, εκέδρισαν η κ. Παναγιώτα Παγκάλου, οδός Κηρίστου 14, κάτοχος του αριθμού 27.114, μίαν σειράν βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Ο κ. Ν. Καραμάνης, Παράγου 65 Ένταυθα, κάτοχος των αριθμών 51.727 και 48.778, δύο σειρές των Ημερολογίων του «Μπουκέτου».

Επίσης ο μικρός Σταυρομηνιά Δημητράκης, όστις ανέσυρε εν της κληρονομίας τον Ιον αριθμόν, ήτο κάτοχος του αριθμού 82.178 και εκέδρισε μίαν σειράν Ημερολογίων του «Μπουκέτου».

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΡΑΔΟΥΝ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κάτοχοι των δύο πρώτων κερδίζονταν αριθμούν, λόγω των διατυπώσεων, οι όποια απαιτούνται διά να τους μεταβιβάσθωσι το αποκτήνην και τό οικέδωτον, υποχρεούνται να εμφανισθώσι εις τή Γραφεία μας αιταποκρίσεις, όπως γίνεη ή παραβολή των λαχείων των.

Πάντες οι άλλοι τυχεροί, οι μόν των Αθηνών και του Πειραιώς θά προσέρχονται εις τή Γραφεία μας, διά να παραλαμβάνωσι τή δώρα των, παραδίδοντας τή κερδίζοντα λαχεία των, οι δε των επαρχιών θά παραδίδωσι τή λαχεία των εις τους κατά τόπους Ύποπάρχοντας του Κεντρικού Πρακτορείου Έφημεριδών και θά λαμβάνωσι μίαν απόδειξιν. Οι πρώτορες, καθώς έχουν ειδοποιηθή, θά μās στέλλωσι τους κερδίζοντας λαχείους και ήμεις θά αποστέλλωμεν εις αυτούς τή δώρα, διά να τή παραδίδωσι εις τους δικαιούχους.

ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Πλήν των άνωτέρω κερδίζόντων, λόγω της μεγάλης επιτυχίας, την όποιαν είχε το Μεγάλο Λαχείον μας, ή Διευθύνσις του «Μπουκέτου», καθ' ήσθερβαν, έδωκεν έντολήν και άνευθησαν οι κάτοχοι αριθμού, οι όποιοι κερδίζωσι από μίαν σειράν Ημερολογίων του «Μπουκέτου» :

70.722,	44.558,	24.403,	31.631,	45.914,	67.861,	58.864,	76.091,
17.222,	87.355,	82.002,	24.364,	70.807,	14.401,	87.508,	14.593,
70.553,	20.951,	51.026,	48.101,	32.626,	62.376,	48.576,	27.265,
51.429,	20.311,	27.869,	62.483,	32.077,	64.841,	43.464,	44.189,
63.174,	21.574,	70.616,	84.665,	79.954,	72.395,	22.167,	17.455,
58.769,	23.245,	33.089,	39.824,	14.933,	23.590,	33.952,	74.637,
14.979,	19.647,	61.281,	24.310,	28.785,	61.430,	72.299,	53.867,
79.913,	67.064,	54.553,	88.474,	22.115,	74.586,	76.768,	49.640,
34.804,	10.510,	43.209,	48.113,	20.771,	19.451,	88.261,	54.501,
58.560,	87.706,	24.370,	22.469,	79.232,	23.350,	79.870,	39.669,
24.174,	72.634,	88.973,	82.497,	17.993,	24.109,	79.180,	45.662,
85.597,	63.834,	24.603,	14.646,	70.016,	74.138,	17.993,	79.198,
87.659,	22.683,	19.868,	70.224,	88.854,	22.952,	33.440,	82.903,
85.904,	10.551,	38.001,	48.838,	51.779,	20.535,	32.800,	62.891,
						23.399,	24.374,
							61.704.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΑΧΕΙΟ

Παρακολούθηστε στο έξής το Δεκαπενθήμερο Λαχείο του «Μπουκέτου». Η κληρονομία θά γίνωσι τακτικώς. Τά δώρα είνε χρήσιμα και κατάλληλα και γιά τή δύο φύλα. Δώρα γιά κυρίες, κυρίες και δεσποινίδες. Έτσι, αγοράζοντας τή «Μπουκέτου», έχετε, εκτός της απολαύσεως της έκλεκτής βίης του, και τή δώρα σας, κάθε δεκατέντε μέρες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΜΠΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ... ΔΑΜΑΛΑΚΙ

Κάποτε ο Άλφονσος Κάρο νοίκιασε ένα δωμάτιο στο Έκτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας του Παρισιού. Από την πρώτη μέρα όμως που εγκαταστάθηκε εκεί, έξασκρίθωσε ότι ήταν αδύνατο να εργασθώ, έστω και μια στιγμή, γιατί ο Ένοικος του διλανού στο δικό του δωμάτιο έπαιζε διαρκώς τρομπόνι !... Ο Κάρο παραπονέθηκε στο σπιτονοικοκύρη του, άλλ' αυτός δέν τού έδωσε χαμηλά σημασία. Τότε ο Κάρο, άφορ σέξυτηνε άρκετή ώρα, πήγε σ' ένα ζωιμισιο, αγοράσε ένα δαμαλάκι και άφορ τό μετέφερε νύχτα στο δωμάτιό του, άρχισε να κρηθάη με δυναμή την ούρα του. Το δαμαλάκι, από τόν πόνο, άρχισε να βελάζη τόσο δυνατά και σπαραχτικά, ώστε όλοι οι σύνικοι του συγγραφέως σηκώθηκαν στο λόδι. Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο μουσικός με τό τρομπόνι πήγε και παραπονέθηκε στον σπιτονοικοκύρη του κι' άξισωσε την έξοσι του Κάρο. Ο σπιτονοικοκύρης δέχτηκε και προειδοποίησε τόν συγγραφέα, άλλ' αυτός τού απάντησε άμέσως με τό έξής γράμμα :

«Κύριε και άγαπητέ σπιτονοικοκύρη, Λυπούμαι που έχετε δύο μέτρα και δύο σταθμά. Όταν σάς παραπονέθηκα εγώ, μου απαντήσατε ότι ο άλλος ένοικιαστής έχει τό δικαίωμα να θορυβώ, παίζοντας τό τρομπόνι του. Γιατί, λοιπόν, μου άπαγορεύετε να παίζω...δαμαλάκι ; Περιμένω απάντησή σας».

Ο σπιτονοικοκύρης όμως, μη έχοντας όρεξη να ποικεφαλή, έδιωξε από τό σπίτι του και τόν παίχτη τού τρομπονιστή και τόν Άλφονσο Κάρο.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΝΥΧΤΑ

(Άγνωστη μετάφρασις τού ποιήματος τού Όσσιάν, υπό τού Ίουλίου Τυπάλδου)

Μαύρη είνε ή νύχτα δόλωσηση, κατάγνια κατεβαίνει
Μέσ' στο σκοτάδι τ' ουρανού, έν άστρο έν προβαίνει
Είνε στη λίμνη ταραχή, θολούρα και φοβέρα
Νά βόγγη άκούω μέσ' στα κλαδιά τού λόγγου, τόν άέρα
Μακρυσμακρυά, σάν θλιβέρο παράτονο γροικιέται
Ό χείμαρρος πού άπ' τού βουνού τήν κορφή πετιέται
Από τό δένδρο πού έρημο, μνήμα έρημο φυλάει
Τής νύχτας τού άχαρο πούλι, βαρεία μοιρολογάει
Γιά δες τό πώς σηκώνεται πέρα από τό περιγιάλι
Είνε στοιχειό. σεϊεται, πετά, ξαναπυρξεί πάλι
Μέσα στη νύχτα θά διαβώ, άπόψε πεθαμμένους,
Άκούς τό σκυλό πού άλγιάτ' από τό λόγγο τρουαγμένους ;
Τρέμει τ' άλάφι στο βουνο και τό κεφάλι γερνεί,
Πού κρύος άέρας και βροχή άκόπιαστα τό δρένει.
Στου βράχου τή χαραμιάτ' ή άγρίαδα φωλιάζει,
Τό κεφαλάκι τού πούλι με τά φτερά σκεπάζει
Και τό βερίο τ' άμμέρο μεσ' στη σπηλιά τσιφτείται.
Πάλι τής νύχτας τό πούλι τό άχαρο γροικιέται
να σκούζη άργα λυπητέρα εις τήν έληιά άποκάτου
Κι' ο λύκος ν' αποκρένεται με βογγητό θανάτου
Δέρνει ή λαχτάρα τήν ψυχή τού δύστυχου διαβάτη,
Πού μάταια μέσ' στη σκοταδία ζητάει τό μουσατί
Βάλτος έδω, γκρεμίνος εκεί άντικρυ βράχου άράδα
Τρέμει τίς πέτρες τίς σπηλιές, τής νύχτας τή μαυράδα
Άγανακτώντας, τρένοματας, θεξιά, ξεράβια κινάει,
Ελπέει έν' αυλάκι προς αύτό, σπουδαχτικά τραβάει
Τό δέντρα ξεριζώνοντας και σοβολούσι οι βράχοι,
Ό άέρας πέριε τό κλαδιά άπ' τού βουνού τή ράχι
Έν άγριο άντασσαμα θερικό πού άντικρυς υεγαλώνει
Και μέσ' στο στήθος μου ή καρδιά άκίνητη παγώνει,
Νύχτα γεμάτη τρικυμιά και ταραχές και άντάρες
Κρυφές κραυγές νυρίζουσ, και άπ'ήκουστες τσιμαρές
Πειτούν οι Ισκιου τάν κεράσι από τό λόγγο όπου έν πέρασο
Τήν κατοικία σου, άδελφί μου άνοιξε, να συχάσω.

ΜΑΡΙΑ

(Τού Ίουλίου Τυπάλδου)

Μόλις έφεγγε τ' άστέρι
Είπα κάτασπρο λιθάρι
Τής αύγής γλυκά-γλυκά,
Κι' από πάνω ένα σταυρό
Μόνους έγυνη τ' άέρι
Μοναχός στην έσημία
Εγώντισα σιμά.
Είς τό μνήμα σου, Μαρία,
Και τό φίλημα γλυκά.
Πριν άρχίσουν τά τραγούδια,
Τό ξεφάντομα, οι χοροί,
Πρώτη έπρόβαλες Μαρία
Κι' από τ' άνθη τά σπαρμένα
Πρώτη έπρόβαλες έσύ.
Έκοιμα ένα μοναγό.
Τά μαλλιά σου έπέφταν πλήθος
Άσπρο άγνό, όσαν και σένα,
Είς τόν κάτασπρο λαϊμό,
Σάν κι' έσε παρθενικό.
Και σου τούλιζε τό στήθος
Και τό ταίριασα μ' έκεينو,
Ρόδο ώραίο παρθενικό,
Όπου μ' είχες δώσω έσύ,
Και στο χρόνισμα, Μαρία,
Πάλι άπέρασα άπ' έκει,
Άπ' τήν έρημη έκκλησία,
Δι' άνάμνηση σκληρή,
Όπου σ' είχα πρωτοϊδή.
Τό ένα σύμβολο θανάτου,
Τ' άλλο νεότης κι' ώμορ-
φιάς.
Μ' άντι ναυρό ώραίο σώμα,
Ή χαρά πάντα έδω κάτω
Θείο βλέμμα έρωτικό,
Άδελφή τής συμφοράς.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

(Τού Ίουλίου Τυπάλδου)

—Ξύπνα, γλυκειά μ' άγάπη,
Κι' ή νύχτα είνε βαθεία,
Κοιμάται όλ' ή φύσις
Κ' είν' όλα σιωπηλά.
Μόνον τό άχνό φεγγάρι,
Ποι σάν έμέ άγρυπνώ,
Μέσ' τ' ουρανού άρμενίζει
Τήν ήσυχη έρημιά.
Ξύπνα, γλυκειά μου άγάπη,
ή νύχτα είνε βαθεία,
Μας καρτερά ή βαρκοόλα
Στην άκροθαλασσιά.